

Блаженна усливка огръ лицето му. Но отъ радостъ ли, той се почувствува съвършенно омаломощенъ. Облегна се до електрическия стълбъ, съ разгърнатъ вестникъ въ ржце, но безъ да чете, и дълго стоя така. Съвършенно незначителни дреболии минаваха презъ ума му. Въ всичкитъ имаше нѣкакво радостно очудване. Най после той се опомни и почна да згъва вестника. Но другата страница не бѣ прегледана. Той за мигъ се осѣти за това и въ сжщия мигъ страхътъ се възвърна. „Ами ако тамъ пише?“ Той обърна вестника и... изтръпна.

„Паметника на...“

Запетайката трескаво зачете. Редоветъ се люлѣха предъ очитъ му. Не разбра нищо въ началото. „Е, какъ пишатъ“—помисли унило той. Пакъ прочете нѣколко реда и отново не разбра нищо. Опита се да се успокои. Повтаряше, като че ли се заканва нѣкому — „чакай, ще те науча азъ, чакай... чакай!“. Така вниманието му се поотклони и той по-спокойно почна да чете отново.

Въ антрефилето се казваше, че модела на скулптурата, Иванъ Запетаевски, чиновникъ отъ финансовото министерство, съ нищо не е далъ поводъ за такова насмѣшливо третиране и излагане на все показъ. Въ него се правѣше упрѣкъ на официалното мѣсто, подкрепило инициативата за издигане паметника, — че единъ държавенъ служител, колкото и безобидно малъкъ да е той, не трѣбва да служи за присмѣхъ и обезчестяване.

Запетайката цѣлъ пламна. Ушитъ му писнаха, кръвь блъсна въ главата. Тамъ ставаше нѣкакво странно раздрусване. И въ отчаяние предъ безисходността на унизеното положение, въ което той фанатично повѣрва, Запетайката почна тихо да стене, като свиваше пестници. После той пакъ за-